

Για τον 18ο Διαγωνισμό Μαθητικού Παραμυθιού του
Δήμου Κερατσινίου-Δραπετσώνας με τίτλο:
«Το φως των βιβλίων δε σβήνει ποτέ»

“Βιβλιολαμπίδες”

Α΄ τάξη
23ο Δ.Σ. Κερατσινίου,
Απρίλιος 2024

18^η

Γιορτή
αϊδικού Παραμυθιού

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ

Απονέμεται
στο 23^ο Δημοτικό Σχολείο Κερατσινίου
στην Α΄ Τάξη
με τίτλο παραμυθιού:

“ Το φως των βιβλίων δε σβήνει ποτέ ”
“ Βιβλιοθαμπίδες ”

Ο Δήμαρχος
Κερατσινίου-Δραπετσώνας
Χρήστος Βρετιάκος

*Αφιερωμένο
Στα παιδιά που δε διαβάζουν βιβλία*

Ευχαριστίες

Η πρωτοβουλία αυτή του τμήματος Παιδείας του Δήμου μας, μας έδωσε τη χαρά να συνεργαστούμε και να βάλουμε στόχο με το παραμύθι μας να δείξουμε πώς τα βιβλία χαρίζουν φως, τα οποία κι εμείς από φέτος μάθαμε να τα απολαμβάνουμε μόνοι μας, και να τα δημιουργούμε! Ευχαριστούμε κάθε υπεύθυνο.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μια μέρα διαβάσαμε στην τάξη το παραμύθι ενός συμμαθητή μας που λεγόταν "Ο Λούκουλος τρώει πυγολαμπίδες". Μετά ψάξαμε, μάθαμε, ζωγραφίσαμε πυγολαμπίδες, μας άρεσαν πάρα πολύ και τις κάναμε ηρωίδες του παραμυθιού μας. Οι πυγολαμπίδες είναι μικροσκοπικά έντομα που εκπέμπουν φως από το σώμα τους, κάτι τοσοδούλικά ζουζουνάκια, πάνω από 2.000 είδη στον πλανήτη γη, αλλά λέμε ποιος να ξέρει πόσα υπάρχουν ακόμα σε άλλα αστέρια ή στους πλανήτες του σύμπαντος τον Ουρανό, τον Ποσειδώνα, την Αφροδίτη, κ.λπ. . Εκπέμπουν από την κοιλίτσα τους φως που μπορεί να είναι κίτρινο, πράσινο ή πορτοκαλί. Εκπέμπουν διαφορετικά τα αγόρια από τα κορίτσια¹.

Το φως αυτό ανάβει και σβήνει ρυθμικά σαν χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια. Με αυτόν τον τρόπο μιλάνε και καταλαβαίνονται ο πυγολαμπίδας με την πυγολαμπίδα. Το κάθε είδος έχει ένα ξεχωριστό μοτίβο να εκπέμπει φως. Άλλο με σύντομες, κοφτές αναλαμπές σαν αστραπές κι άλλο με φως μεγαλύτερης διάρκειας. Αρκεί να υπάρχει οξυγόνο.

Στη χώρα μας την Ελλάδα, στα χωριά, όπως της Κρήτης και της Πελοποννήσου τις λένε "Λαμπυρίδες" ή και "Κωλοφωτιές", χαχαχα!!! Τα παιδιά τις αγαπούν πολύ και τις μαζεύουν σε βαζάκια σαν φακούς μες στη νύχτα.

¹ Στα αρσενικά του γένους *Photinus*, φωτίζονται τα δύο τελευταία τμήματα στη κοιλιακή χώρα, ενώ τα θηλυκά έχουν το φως στο δεύτερο κομμάτι του τελευταίου τμήματος, στο https://www.kastaniacamp.gr/?page_id=1171

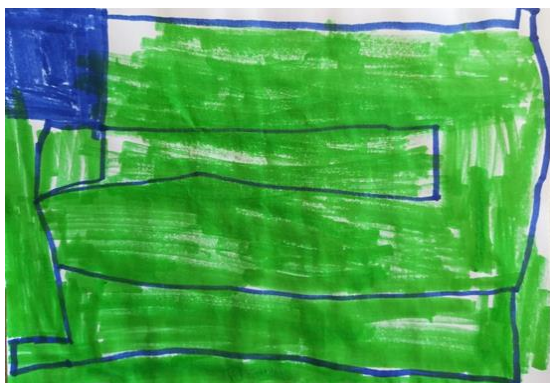
Κεφάλαιο 1ο «Από πυγολαμπίδες σε Βιβλιολαμπίδες»

Μια φορά και μια καλοκαιρινή νύχτα σε ένα φωτεινό όμορφο δάσος ζούσαν πολλές χιλιάδες βιβλιολαμπίδες. Οι βιβλιολαμπίδες είναι πυγολαμπίδες βιβλιοφάγοι, δηλαδή διαβάζουν πάρα πολύ, είναι αχόρταγες με το διάβασμα των βιβλίων.

Για αυτό και έχουν πολύ μεγάλα μάτια.

Αυτές ήταν γεννημένες το 2017 και μερικές το 2016, άρα σε κάθε σπίτι υπήρχε έστω ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι. Ζούσαν σε κάθε θάμνο, στα θυμάρια, στις βατομουριές, στα πουρνάρια και στα φρύγανα, στις φραγκοσουκιές, στα χωράφια.

Σε μια πελώρια βελανιδιά ζούσε η νεράιδα Βιβλή, η βιβλιοθηκονόμος. Μέσα στον παχύ κορμό της βελανιδιάς υπήρχαν άπειρα βιβλία, βιβλία με ζώα και βιβλία με αριθμούς, τσελεμεντέδες, αστρονομικά, για το σώμα, φαντασίας, περιπέτειας με σούπερ ήρωες, με καράβια, αεροπλάνα, λεωφορεία, υπήρχαν και χάρτες, κόμικς, βιβλία με κατασκευές, με σπαζοκεφαλιές και γλωσσοδέτες, νεράιδες και πρίγκιπες, παραμύθια κλασικά του παππού Άντερσεν, βιβλία από όλο τον

κόσμο, με αρχαία και με νέα, με το παρελθόν και το μέλλον Υπήρχε ένα ράφι σε αυτήν τη βιβλιοθήκη τόσο φωτεινό όσο ο ήλιος και το φεγγάρι και τα αστέρια και όλα τα φωτεινά πράγματα μαζί. Ξέρετε γιατί; Διότι σε εκείνο το ράφι ήταν όλα τα βιβλία με πυγολαμπίδα

στον τίτλο τους: "Η πυγολαμπίδα που ήταν πολύ μόνη", "Ο Λούκουλος τρώει πυγολαμπίδες", "Το μυστικό της μαγικής πυγολαμπίδας", "Μια πυγολαμπίδα κάτω από τα σκεπάσματα", "Λήδα η πυγολαμπίδα", "Η Τίνκερ Μπελ και η μικρή πυγολαμπίδα", και με θρύλους όπως «Ο Χριστός και η πυγολαμπίδα»², «Το φίδι και η πυγολαμπίδα»³, και ποιήματα «Μια πυγολαμπίδα φωτίζει τη νύχτα»⁴ και τραγούδια. Δίπλα από τη βιβλιοθήκη ήταν το στούντιο ηχογράφησης τραγουδιών με θέμα, ποιο άλλο; Τις πυγολαμπίδες⁵!

2 Όταν ο Χριστός σταυρώθηκε Σταυρό, οι Ρωμαίοι στρατιώτες έδωσαν άδεια για να τον κατεβάσουν από τον Σταυρό μετά τον θάνατό του. Με τη βοήθεια λοιπόν των στρατιωτών και παρουσία της Παναγίας τον κατέβασαν, αλλά για να τον ενταφιάσουν χρειαζόταν φως. Μα ήταν νύχτα και πυκνό σκοτάδι, και δεν έβλεπαν καθόλου! Τότε ένα έντομο πήρε ένα αναμμένο κάρβουνο στην ουρά του, πέταγε από πάνω τους και τους φώτιζε! Επειδή όμως καιγόταν, πήγαινε κάθε τόσο και βούταγε την ουρά του στο νερό, έπαιρνε πάλι το κάρβουνο και τους φώτιζε ξανά, μέχρι να τελειώσει ο ενταφιασμός. Η Παναγία που είδε την καλή προσπάθεια του εντόμου αυτού, και για να του ανταποδώσει την καλή πράξη του, του ευχήθηκε σε όλη του τη ζωή, να έχει πίσω στην ουρά του το δικό του φως!

3 Ο θρύλος λέει ότι ένα φίδι κυνηγούσε μια πυγολαμπίδα για να την καταβροχθίσει. Το μικρό έντομο έκανε το αδύνατο να ξεφύγει από το φίδι. Για μέρες υπήρχε μια έντονη καταδίωξη. Μετά από λίγο, η κουρασμένη και εξαντλημένη πυγολαμπίδα σταμάτησε και είπε στο φίδι: Μπορώ να σας ρωτήσω τρεις ερωτήσεις; Το φίδι της απάντησε: «Δεν είμαι συνηθισμένος να απαντώ σε κανέναν, αλλά επειδή πρέπει να σε φάω, μπορείς να με ρωτήσεις». Ερώτηση 1η: «Ανήκω στην τροφική αλυσίδα σας;», ρώτησε στο φίδι. «Όχι!», απάντησε το φίδι. Ερώτηση 2η: «Έκανα κάτι λάθος;», ρώτησε η πυγολαμπίδα. «Όχι, απολύτως!», απαντά ξανά το φίδι. Ερώτηση 3η: «Τότε ... γιατί θέλετε να με φάτε;» «Επειδή δεν μπορώ να σε βλέπω να λάμπεις!», της απάντησε το φίδι.

4 ποίημα του Γιάννη Ρίτσου γραμμένο το 1937 για παιδιά, «Κάτου απ' τις λεύκες μένει σιωπηλή και δεν κοιτάζει τα παιδιά που παίζουν. Λεπτό φλουρί από φως πρασινωπό γλιστράει στο πρόσωπό της κι ακόμη δεν μπορεί να μας χαμογελάσει.»

5 «Πυγολαμπίδες κολυμβήτριες», Θ. Παπακωνσταντίνου, στο <https://www.youtube.com/watch?v=bdJSyk2rOEk>

Οι βιβλιολαμπίδες διάβαζαν Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, αλλά και Σάββατο. Κάθε μέρα και νύχτα. Τη νύχτα μερικές από αυτές κουκουλώνονταν στο κρεβάτι με το σεντονάκι-φύλλο τους και με το δικό τους φως συνέχιζαν το διάβασμα, ακόμα κι αν μάλωνε η μαμά. Την Κυριακή έκαναν στην καρδιά του δάσους έναν τεράστιο κύκλο και αντάλλασσαν τα βιβλία τους και συζητούσαν χαρούμενες για τις ιδέες που είχαν πάρει από τα βιβλία τους.

Τότε το δάσος έλαμπε

Κεφάλαιο 2ο «Σκοτάδι παντού»

Το 2019 με 2020 μπήκαν στη δική τους ζωή τα πρώτα ηλεκτρονικά. Από τα μάγια της οθόνης δε γλίτωσαν ούτε αυτές! Τελικά κολλήσανε με αυτά και ξέχασαν τελείως τα βιβλία. Η καρδιά του δάσους άρχισε σιγά σιγά να σκοτεινιάζει. Βλέπετε, τους θύμωσε ως και το φεγγάρι και δε φώτιζε πια εκεί.

Τα φύλλα των δέντρων μαραίνονταν και έπεφταν στη γη, τα πουλιά και τα ζώα δεν είχαν πια σπίτι και οι άνθρωποι στις γειτονικές πόλεις δεν είχαν οξυγόνο και έβηχαν "γκουχ γκουχ", ένιωθαν ζαλάδα,

λιποθυμούσαν.

Το ίδιο συνέβαινε και με τις βιβλιολαμπίδες μας που χωρίς οξυγόνο έχαναν τη δύναμη τους να λάμπουν, και να πετάνε γοργά. Μα καλά η δασκάλα δε τους διάβαζε εκείνο το παραμύθι «Το φως των βιβλίων δε σβήνει ποτέ»; Τότε γιατί τόσο σκοτάδι;;;

Μέχρι το σχολείο είχε κλείσει, αφού οι μαθητές έκαναν μάθημα από τις οθόνες. Βαριούνταν πολύ το διάβασμα και τα βιβλία. Φίλοι τους ήταν τώρα το Playstation 1,2,3,4, το GTA, το Nitendo, μα το αγαπημένο τους ήταν το κινητό της μαμάς. Ήταν γρήγορο, μικρό, το έπαιρναν παντού μαζί τους στον καναπέ,

στο κρεβάτι, στην τουαλέτα...

Πώς συνέβη κάτι τέτοιο; Σε μια σπηλιά του δάσους ζούσε ένας φοβερός δράκος. Την ημέρα που ο μικρός πυγολαμπίδας Ταμπλέτος, αυτός που πήρε πρώτος τάμπλετ δώρο, αυτός που πρώτος σταμάτησε να διαβάζει, που πρώτος έχασε το φως του, εκείνη την ημέρα ο δράκος κλείδωσε τα βιβλία στη βιβλιοθήκη αφού κανείς δεν τα ήθελε πια. Το μαγικό κλειδί της βαριάς πόρτας κρεμόταν πάντα στον χοντρό λαιμό του. Και ήσυχος φρουρούσε μέσα στο μαύρο το σκοτάδι... Ακοίμητος πάντα!

Η Βιβλή έμενε μόνη, στενοχωρημένη και λυπημένη που κανείς δεν επισκεπτόταν πια τη βιβλιοθήκη. Μοναδική παρέα της η σοφή κουκουβάγια, η Σόφη. Μόνο οι δυο τους συνέχιζαν να φωτίζουν και μάλιστα πιο έντονα όσο μεγάλωναν, καθώς διάβαζαν πιο πολύ, όλο και πιο πολύ!

Μια νύχτα του 2022 εντελώς τυχαία ένας δρουκολάπτης, τρυπώντας ρυθμικά τον κορμό της βελανιδιάς βιβλιοθήκης έκανε μια τρυπούλα, που έγινε χαραμάδα, πολύ πολύ λεπτή, σαν κλωστήσα. Κι όμως από κει κατάφερε να δραπετεύει μια αχτιδούλα, χλωμή, δειλή. Ούτε η Βιβλή δεν την είχε καταλάβει.

Μόνο δυο πυγολαμπίδες, η Φωτεινούλα και ο Ηλίας, φίλοι από όταν γεννηθήκανε στο ίδιο λιβάδι, κάθε βράδυ που η μαμά ήταν κολλημένη στο κινητό, ο μπαμπάς στην τηλεόραση, και τα αδερφάκια τους στα τάμπλετ τους, όπως και όλα τα πυγολαμπιδάκια του δάσους, οι δυο τους το σκάγαν χωρίς να τους πάρει κανείς χαμπάρι και πετούσαν στο λιβάδι να παίξουν.

Περνώντας από τη γέρικη βελανιδιά, είδαν την αχιτιδούλα, Ηλέκτρα την έλεγαν. Τους έκλεισε το μάτι και τους κάλεσε να μπουν μέσα από τη μικρή σχισμάδα. Αυτοί τρύπωσαν για πρώτη φορά στην κλειδωμένη

βιβλιοθήκη και έπεσαν με τα μούτρα στο διάβασμα.

Η Φωτεινούλα και πού δεν πήγαινε με τη φαντασία της, σχημάτιζε πολύ ωραίες εικόνες στο μυαλό της, δεν έβλεπε πια εφιάλτες στον ύπνο της, ταξίδευε σε άλλες χώρες, ήταν πάντα πολύ χαρούμενη και όχι επιθετική όπως οι φίλοι τους που έπαιζαν στο playstation "Mortal", "Fortnite" και άλλα τέτοια. Τότε αποφάσισε ότι μια μέρα θα γινόταν και η ίδια συγγραφέας.

Ο Ηλίας δε, είχε μάθει εκατοντάδες πράγματα όπως για εκείνα τα ψάρια του βυθού που φουσκώνουν, ονόματα αστερισμών όπως τη Μεγάλη και τη Μικρή Άρκτο, και την Πούλια που μοιάζει με χαρταετό, είχε τρελή φαντασία και έγραφε πάντα Άριστα στο "Σκέφτομαι και Γράφω", τα μάτια του λαμπύριζαν υπέροχα.

Τα δυο φιλαράκια είχαν γίνει φίλοι με τον «Ρομπέν των δασών» και μαζί υπερασπίζονταν τους φτωχούς, «Τα τρία γουρουνάκια» και τα βοηθούσαν να ξεφύγουν από τον λύκο, στην Ιταλία ήταν φιλαράκια με τον «Πινόκιο», αλλά τον συμβούλευαν να μη λέει

ψέματα στους άλλους, «Το ασχημόπαπο» που τους έμαθε να αγαπούν τον εαυτό τους όπως είναι. Ανέβαιναν στη μαγική φασολιά του Τζακ και από εκεί χάζευαν τον κόσμο από ψηλά.

Μια νύχτα που η Φωτεινούλα είχε ξαπλώσει στην αυλή της βελανιδιάς και διάβαζε, πάλι, ο Ηλίας παρατήρησε ότι το σώμα της είχε αρχίσει να φωτίζει αχνά.

-Φωτεινούλα!!!! φωτίζεις ξανά, λίγο, αλλά φωτίζεις!!! φώναξε χαρούμενος και τη σήκωσε ψηλά!

-Κι εσύ!!! Κι εσύ!!!, του απάντησε εκείνη ξεκαρδισμένη στα γέλια.

Η Φωτεινούλα κι ο Ηλίας άρχισαν από τότε να εκπέμπουν και τα 7 χρώματα της ίριδας και ακόμα περισσότερα, όπως πορτοκαλοκόκκινο, γαλαζοπράσινο, κιτρινομόβ, εκτός από ... ασπρόμαυρο, πάντα με σταθερό έντονο φως, γιατί διάβαζαν είπαμε ...

Αυτό το παρατήρησαν και οι δυο κολλητοί τους φίλοι, ο Λαμπίτσας και η Ηλιαχτίδα και τους μιμήθηκαν.

-Από πού βγαίνει αυτό το φως; Πώς γίνετε τόσο φωτεινοί ενώ εμείς όχι; Πώς το καταφέρατε αυτό; Πότε άρχισε; αναρωτήθηκαν οι υπόλοιπες ... Τους είδαν

και σάστισαν «Ωωωω!!! Ποπό!!!».

-Εμείς γιατί δε φωτίζουμε; Τι δεν πάει καλά με εμάς; Πού το βρήκατε εσείς τέτοιο φως;

- Είναι το φως των βιβλίων, που δε σβήνει ποτέ, απαντούσαν περήφανοι εκείνοι.

Κάτι έπρεπε να κάνουν άμεσα να ανοίξει πάλι η βιβλιοθήκη για όλους.

Χμμ... Τι; Μόνο η Βιβλή και η Σόφη μπορούσαν να τους βοηθήσουν.

Χρειάζονταν όμως επειγόντως το κλειδί. Και πώς να το πάρουν από τον λαιμό του ακοίμητου δράκου; Με τη δύναμη φυσικά ενός βιβλίου, μεγάλου βιβλίου. «1.001 νύχτες» η Βιβλή, η Σόφη και οι τέσσερις φίλοι αφηγούνταν παραμύθια μέσα από το στούντιο μουσικής που ακούγονταν με ηχεία σε όλο το δάσος. Τα άκουγε και

ο δράκος... Στην χιλιοστή πρώτη ιστορία αποκοιμήθηκε μαγεμένος, πέταξαν στη σπηλιά του και πήραν εύκολα το κλειδί. Άνοιξαν τις πόρτες της βιβλιοθήκης διάπλατα και το φως των βιβλίων ξεχύθηκε και πάλι στο δάσος.

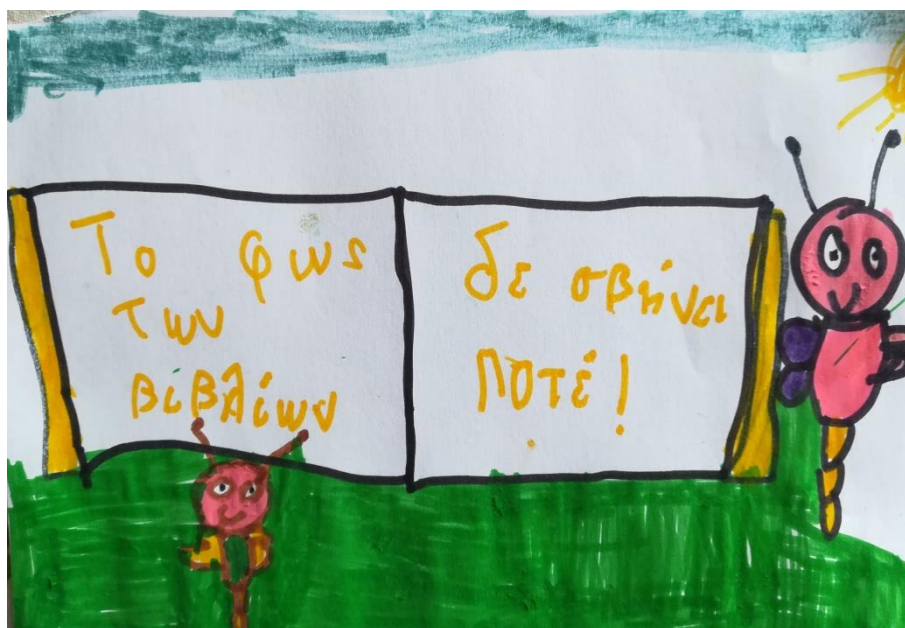

Κεφάλαιο 3ο «Τα βιβλία μοιάζουν με την αγάπη, πάντα σε κάνουν Καλύτερο και Χαρούμενο»

Από τότε το δάσος τους μετονομάστηκε σε Φωτόδασος και το φως του έλαμπε μέρα νύχτα. Το έβλεπαν ο ήλιος, το φεγγάρι, τα αστέρια και τα πουλιά, και φυσικά οι άνθρωποι που πετούσαν με τα αεροπλάνα.

Εκεί βρεθήκαμε κι εμείς, οι μαθητές της Α΄ τάξης όταν τελειώσαμε αυτό το παραμύθι. Μπήκαμε στο Φωτόδασος, λουστήκαμε στο φως, συμμετείχαμε στο πάρτι τους. Η Βιβλή μάς κέρασε ένα κομμάτι από την τούρτα-βιβλίο και μας χάρισε και από ένα βιβλίο. Ο τίτλος του ήταν "Το φως των βιβλίων δε σβήνει ποτέ" της Αγγελικής Βαρελά.

ΤΕΛΟΣ

Επίλογος

Το παραμύθι αυτό το φτιάξαμε με συνεργασία και πολλή χαρά οι μαθητές της Α΄ τάξης του 23^{ου} Δημοτικού Σχολείου του Δήμου μας. Είμαστε 19, νέοι, αχόρταγοι αναγνώστες:

1. Αμπατζής Αλκίνοος
2. Αμπατζής Έκτορας
3. Αρμενόπουλος Παντελής-Αντώνιος
4. Δαμαλά Ηλέκτρα
5. Ζέρβας Ξενοφών
6. Καζά Καλλιρρόη
7. Καλλίμαχος Γιάννης
8. Κιόρρι Οδυσσέας
9. Κουτσούκος Γιάννης
10. Μπεσπιτζάνου Εμμέλεια
11. Νικολόπουλος Κωνσταντίνος
12. Νοβίλης Γιώργος
13. Πανταζή Πηγή
14. Πάρας Ελένη
15. Παρασύρης Νικόλας
16. Σαββόπουλος Πέτρος
17. Στρατής Όθωνας
18. Στριγάρη Εβελίνα
19. Τσολομύτη Μαρίνα

Εκπαιδευτικοί: Άννα Μιχαηλίδου & Βαρβάρα Παπαλέξη, Στέλλα Βιουγιουκέλλη (καθηγήτρια Αγγλικών του τμήματος, βοηθός στις ξένες λέξεις), Κων/να Ρούση (Εικαστικός)

